

AGRU IN VICARIATUL MARAMUREȘ

Suplimentul Organului „Dumineca“.

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirii No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca“.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca“.

Fericiți cei săraci cu spiritul

Lumea spune despre cei săraci cu spiritul, că sunt proști. Însă noi nu judecăm ca lumea. Noi știm că lumea și stăpânul lumii acesteia, tatăl minciunei, sunt deja judecați. Și dacă lumea și stăpânul lumii sunt judecați, atunci sunt judecate și maximile și principiile călăuzitoare și judecățile lumii și dacă nu vrem să greșim și noi în judecățile noastre, unde să ne întoarcem dacă nu la Acela, care este însași înțelepciunea, care ne asigură, că cei săraci cu spiritul, sunt fericiți! Ba trebuie să fie ceva lucru foarte minunat cu aceasta sfântă sărăcie, dacă învățătorul lumii a pus-o chiar în fruntea tuturor fericirilor.

Trebuie să examinăm mai aproape aceasta învățătură atât de opusă materialismului omenesc, pentru că din cuvintele lui Isus se vede, că nu toți săracii sunt fericiți, ci numai aceia, cari sunt săraci cu spiritul, adică cu voința.

Sf. apostol Petru a întrebat într-o zi pe Isus: „Doamne, noi cari am părăsit toate ceva fi nouă?“ și Isus răspunzând a zis: „Voi cari mi-ați urmat mie, și voi veți ședea pe douăsprezece scaune.“ Isus, cum ne face atent sf. Ieronim, nu a zis că: voi, cari ați părăsit toate, ci: voi, cari mi-ați urmat mie,

pentru că, cum spune același sf. părinte, mulți dintre gânditorii mari, dintre filosofilii păgâni, încă au părăsit toate, așa: Diogene, Anthistenes și mulți alții, dintre cari pomeneste sf. Ieronim anume pe Crates din Thebe, care era foarte bogat cu moșii și bogății mari și voind cu toate acestea să ducă o viață filosofică, și-a vândut tot ce a avut și prețul lor l'a aruncat în mare, zicând: Inghiță-te marea, ban nemernic! Te înec, nu cumva să mă îneci tu pe mine! Sau un altul: Phokion, căruia Alexandru cel mare voia săi dea 100 talanți—un million și jumătate de lei. Phokin a întrebat pe cei cari i-au adus bani, că ce vrea împăratul de-a trimis acești bani? I s'a răspuns, că numai pentru că împăratul te ține de cel mai virtuos între athenieni, și Phokin a refuzat să primească banii, zicând: atunci să mă lase împăratul să rămân și pe mai departe ca atare.

Cât pentru noi creștinii, sf. Augustin și sf. Ieronim spun, că nu aurul și argintul ne osândesc. Ca exemplu ne arată pe Avram, Isac și Iacob, cari au fost foarte bogați; Iosif, care era după Faraon poruncitor asupra întregului pământ al Egiptului; Daniil și soția lui se bucurau de mare cinste și putere în

Babylon, Mardocheu și Estera în împărăția lui Ahasver, David și Iob în mijlocul strălucirilor lumesti au fost foarte plăcuți și iubiți de Dumnezeu, pentru că în mijlocul bogățiilor s'au ținut neștirbit de aceea ce face esența sărăciei cu spirit: pentru că inima lor nu era lipită de acele. Ie-a fost mereu înaintea lor cuvântul profetului: „De sporește averea voastră, nu vă alipiți inima de ea.” (Ps. 61, 11.)

Alicum sf. Petru era cam increzător, când spunea, că „iată noi toate le-am părăsit”, pentru că ce era acest totul? El era sărac, trăia din pască, nu a avut decât o corabioară în care mereu intra apa, și o mreajă uzată, care trebuia mereu cârpită și el totuși spune că a părăsit toate!

Sf. Gregorie spune, că aci trebuie căutată voința și nu valoarea lucrurilor părăsite, mult a părăsit acela, care nu și-a păstrat nimica. Mult a părăsit acela care a părăsit toate, fie aceasta cât de puțin. Noi ne alipim cu putere de ceea ce avem, și ce nu avem, acele le căutăm cu dorințele noastre. Pentru aceea Petru și Andrei au părăsit mult, pentru că fie care a părăsit și dorința de a avea ceva.

În adevăr, zice sf. Augustin, acela se lapădă de tot lucrul, care nu numai de aceea se lapădă ce ar putea să aibă, ci dacă se lapădă și de ceea ce ar vrea să aibă.

Chiar acela este lucrul principal, de a fi sărac cu spiritul, ca să fim deslipiți de toate lucrurile, această lapădare, acest dispreț și în aceea, ca să socotim toate aceste ca țina, pe care o călcăm cu picioarele, cum spune apostolul: „pentru carele — Isus Hristos — de toate m'am păgubit și le socotesc gunoale, ca să dobândesc pe Hristos.” (Fil. 3, 8.) Aceia sunt săraci cu spiritul, pe cari îi ferește cu tot dreptul Domnului. Nu numai împărăția ceriului este a lor, ci ei încep a gusta încă pe acest pământ aceea îndestulare, care este o fericire pe pământ. Pentru că fericirea nu stă în aceea, ca să aibă omul multe, ci în aceea ca setea să fie stămpărată.

Aceasta se găsește mult mai ușor la cei săraci cu spiritul, ca la bogății și puternicii lumii, pentru că cei săraci cu spiritul, au tot ce doresc și nu doresc nimic, decât ce au și încolo nu doresc nimic, ba cred, că au deja prea mult, însă bogății pământului nu au nici când destul și nici când nu sunt mulțumiți, cum zice Spiritul Sfânt: „Cel ce ce iubește averea, de venituri nu se satură.” (Ecl. 5, 10.) Avariția nici când nu zice că „destul.” Toate aceste lucruri nu pot stămpăra setea, ci din contră o excitează și o aprind și mai mult. Ort cât să aibă avarul, tot ar mai dori încă ceva ce-i lipsește, el tinde mereu la mai mult. Ce are nu socotește, numai aceea are un preț pentru el, ce-ar mai putea să aibă. Așa trăiește el într'un necaz și chin continuu, dorind și întindându-se la mai mult.

Când filosoful Anaxarchos a vorbit înaintea lui Alexandru cel mare despre corpurile imense de pe bolta ceriului, Alexandru cel mare a început să plângă și l'a întrebat de ce plânge, a răspuns: „Cum să nu plâng când aud vorbind de atâtea lumi pe cari eu niciodată nu le voi putea cuceri.” Dorința după aceea ce încă nu avea, l'a usturat mai mult, decât bucuria ce avea pentru ceea ce posedă. Sărăcia nu stă în aceea că omului îi lipsește una sau alta, ci în setea și dorința după aceea și în aceea neastămpărată dorință, de a avea tot mai mult: „Odată aceasta sete stinsă, atunci fiecare om este totodată bogat” — zice filosoful păgân Platon.

Acelaș lucru ne învață Spiritul Sfânt în Proverbele lui Solomon: „Cutare se dă de avut, nimica având și cutare se dă de sărac averi mari având.” (Prov. 13, 7.)

Adecă, care se pare că nu are nimic, este bogat și care se pare, că are averi mari, este sărac și plin de poftă și dorinți, pentru că își aduce mereu în minte, că îi lipsește ceva. Cum se explică această? Această se explică așa: nimicnicia, nefericirea și golul, pe care bogățiile și lucrurile trecătoare le lasă în inima omului, nu sunt în stare să ne îndestulească și să ne mulțumească. (Rodriguez.)